KIM ONDERGING EEN LONGTRANSPLANTATIE VOOR HAAR NIEUWE LIEFDE

Hoewel taaislijmpatiënte Kim Moelands (36) dacht dat ze niet lang meer zou leven, vond ze in Jan onverwacht een nieuwe liefde. Voor hem onderging ze uiteindelijk een longtransplantatie. "Ik wilde sterven als Jans vrouw."

"Ik heb mijn hele leven al taaislijmziekte, een chronische aandoening die onder andere de longen stukmaakt. Je wordt er niet oud mee. Door dat besef leefde ik heel intens, ik probeerde 48 uur in een dag te stoppen. Mijn vorige partner Ron had ook taaislijmziekte. We waren tien jaar samen toen we op een dag in 2005 allebei griep kregen. Ik werd zo ziek dat ik niet meer op mijn benen kon staan, maar Ron was er nog slechter aan toe en moest naar het ziekenhuis. Daar is hij twee weken later in mijn armen gestorven, hij was pas 33 jaar. Ron was de man met wie ik oud wilde worden, we hadden een heel gelijkwaardige en goede relatie. We waren dan wel allebei ziek, maar we stonden midden in het leven. Maar na Rons crematie merkte ik ineens hoe moe ikzelf eigenlijk was. Het afscheid tussen mij en Ron was heel intens en ik miste hem verschrikkelijk. Tegelijkertijd verslechterde mijn gezondheid en toen ik een paar maanden later een klaplong kreeg, begon ik echt af te takelen. Ik had net een paar maanden een nieuwe baan als journalist, maar werken lukte al snel niet meer. Om toch bezig te zijn en mezelf een beetje af te leiden, besloot ik een boek te schrijven. In *Ademloos* schreef ik over mijn verdriet en rouw, maar ook over hoe ik langzaam weer opkrabbelde. Niet lang daarna kreeg ik een mail van Jan. Hij had mijn verhaal gelezen en was er erg door geraakt. We mailden vanaf dat moment elke dag en bleken een enorme klik te hebben. Vanaf het moment dat we elkaar ontmoetten, waren we onafscheidelijk. Het was alsof we elkaar al jaren kenden. In de week na die afspraak stuurde Jan me een gedicht. Daarin schreef hij onder andere dat ik hem ontroerde en ik hem al dagen bezighield. 'Mag ik adem aan je geven, lucht om van te leven', stond er. Ik was heel blij dat hij me zo leuk vond, maar ergens kon ik het me niet voorstellen. Wat moest deze man nou met mij, een doodzieke vrouw? Maar Jan zei dat hij me niet om die reden wilde laten lopen. Vrij snel daarna verslechterde mijn gezondheid opnieuw en werd ik zo benauwd dat ik een zuurstoftank nodig had.

Hoewel mijn medische omstandigheden een behoorlijke stempel drukten op onze relatie hadden we vanaf de eerste dag ontzettend veel lol met elkaar. We vonden altijd wel een manier om leuke dingen te blijven doen. Zo zat ik met rolstoel en zuurstoftank bij het concert van Earth, Wind & Fire en in een mooi weekend crosten we op twee wielen met rolstoel en zuurstof door de duinen van Terschelling. We hadden het zo leuk, dat ik na een paar maanden een longtransplantatie overwoog omdat dat mijn enige redding was. Tot die tijd wilde ik dat niet, zo'n transplantatie is een heel zwaar traject en een levensverlengende operatie was alleen een optie als ik dat samen kon doen met iemand. Jan stond er precies zo in, dus hebben we dit traject vanaf het begin samen gedaan. Ik durf best te zeggen dat ik zonder Jan niet meer zou hebben geleefd.

In afwachting van donorlongen heb ik al met al acht maanden in het ziekenhuis gelegen, Jan was 24 uur per dag bij me en verzorgde me volledig. Natuurlijk was dat soms zwaar, maar we hebben ook veel gelachen. Vier maanden voor mijn transplantatie trouwden we in onze eigen woonkamer. Ik was te ziek om naar een andere locatie te gaan. We wilden onze liefde bezegelen omdat het eruit begon te zien dat er niet op tijd donorlongen beschikbaar zouden zijn en ik wilde sterven als Jans vrouw.

En toen kwam het verlossende telefoontje: er was een donor gevonden. Toen ik ontwaakte uit de narcose en de eerste ademteug met mijn nieuwe longen nam, was ik zo ontzettend blij. Sindsdien is er veel veranderd. Ik moest opnieuw leren lopen en mentaal sterk worden. Ik kan zeggen dat ik door de operatie veel emotioneler ben geworden, dat haastige gevoel dat ik altijd had, is verdwenen. Tijd is niet langer mijn vijand,

"ZONDER JAN ZOU IK *NIET MEER LEVEN*"

maar mijn vriend. De eerste keer dat ik de zee weer zag, kon ik alleen maar huilen, zo dankbaar was ik dat ik nog leefde. Nog steeds denk ik elke dag aan mijn donor, zonder haar was ik er niet meer geweest. Tegenwoordig leef ik vooral voor de essentie. En dat is de liefde tussen Jan en mij. Ron ben ik natuurlijk ook niet vergeten. Ik heb geleerd dat je van meerdere mensen ontzettend veel kunt houden."

PS Cystic fibrosis (CF), ook wel taaislijmziekte genoemd, is een chronische, ongeneeslijke aandoening. Naar schatting lijden er in Nederland 1400 mensen aan deze ziekte, de levensverwachting is 35 tot 40 jaar. Het verloop van cystic fibrosis is zeer grillig en voor bijna iedereen anders. In het voorjaar komt het derde boek van Kim Moelands uit: *Grenzeloos*. www.kimmoelands.nl